

Vogels

Thomas Meurkens, 2016.

De blaadjes in de goot probeer ik een voor een over de rand te duwen met mijn tenen. De blaadjes kleven aan elkaar vast, maar langzaam, heel langzaam, weet ik ze los te wrikken met mijn teen. De teen die naast mijn grote teen zit, van mijn rechter voet.

Mijn tenen voelen het oude vocht van de blaadjes, de dauw van ooit, een dag of wat geleden. De bladeren proberen telkens mijn tenen te omwikkelen en eraan vast te plakken, maar door mijn grote teen tegen de teen die ernaast ligt aan te wrijven, laten de bladeren na verloop van tijd los en vallen ze, met een beetje geluk, naar beneden. Langzaam dwarrelen ze, want echt graag willen ze de goot niet verlaten. Liever blijven ze kleven aan mijn tenen.

Maar ik ben klaar met de blaadjes. Klaar met mijn eigen tenen, zelfs. Niet dat ik ze niet meer hoef, maar ik wil ze nu gewoon even niet meer gebruiken. Ik wil ze even parkeren, ergens opbergen, als dat zou kunnen. Nee, ze mogen toch blijven. Als deel van mijn voeten.

Mijn voeten voeren me verder. Met mijn rug tegen de muur begeef ik me voorwaarts. Ik voel de butsen en bultjes van de bakstenen in mijn rug porren. Beneden beweegt de wereld tergend langzaam. De

mensen lopen gewoon over straat. De katjes springen van de schuttingen, en de auto's proberen te parkeren. Maar het hele plaatje, de straten en de gebouwen, dat beweegt nauwelijks. Terwijl ik me alsmaar verder begeef.

'Och, hemel,' zegt een stem naast me. 'Och, hemel!'

Ik kijk omhoog. Felblauw is het, met hier en daar een wolkje. De hemel. Een grote wolkenpartij laat zich maar gedeeltelijk aan me zien, want het gebouw verbergt de rest. Alleen een arm en een stukje hoofd tonen zich aan me. Hoe zou het er verder uitzien? Twee benen, een lichaam?

'Hemeltje, kom toch naar binnen, kind. Hier, pak mijn hand.'

Ik kijk opzij en zie het gezicht van mevrouw MetDeGroeneSjaalEnDeParelsInHaarOren. Ze had net ook al iets gezegd. Ik glimlach en blijf haar aankijken.

'Kom, kind,' smeekt ze. 'Kom, pak mijn hand. Dan krijg je iets lekkers, afgesproken?'

Ik kijk naar haar, en dan naar beneden, waar de mensen mieren zijn, en de katten luizen. En dan kijk ik weer naar mevrouw

MetDeGroeneSjaalEnDeParelsInHaarOren. En weer terug naar beneden. En dan naar het gezicht dat me aanstaart. Ik staar terug, glimlachend. Ze ziet er deftig uit.

'Kind, weet je dan niet dat het gevaarlijk is?' zegt ze met verheven stem. 'Kom toch hier, kind!' Ze reikt me

haar hand aan. Haar hand die vol zit met armbanden en ringen.

'Ach, welnee,' zeg ik zo deftig mogelijk.

'Jonkvrouw, het plebs houdt zich verre van dergelijke aangelegenheden. Doch, omwille van de ruimtelijke orde, zal er niet nader geïnformeerd worden naar de mogelijke consequenties van de objecten in de etalages. D'accord?'

Ze blijft me aanstaren. Er toeteren een paar auto's beneden, en iemand, ergens in het gebouw, doet een raam open. Vast een raam dat lang niet open is geweest, want het kraakt heel hoorbaar. Ik draai me om en laat me naar beneden zakken, me vastklampend aan de uitstekende raamkozijnen. Een verdieping lager schuifel ik langs het gesloten venster, terwijl ik de dame boven me hoor ademen. Of is het toch de wind? In ieder geval zegt ze nu niets meer.

'Zijt Gij Uw stem verloren?' fluister ik.

Maar dat is ze niet, want ik hoor haar opeens weer praten. Iets over de brandweer met haastige spoed. Brand. Tip, tap, top, langs de rand. Mijn rechterhand grijpt om een hoek.

Dezelfde stenen. Dezelfde putjes en richeltjes, het cement ertussen, de rechthoekige vorm. Alleen de kleur kunnen mijn handen niet voelen. De rest van mijn lijf keert de hoek om, en ik zie dat het over een paar meter ophoudt. Na de waterafvoerpijp is er geen vensterbank meer om over te lopen. Ik kijk om me heen en ga zitten.

Mijn voeten bungelen voor het raam onder me. Ik zie een merel naast me landen. Hij knikt met zijn kopje, en spreidt onhandig zijn vleugels. Hij huft naar me toe. Zijn veren zijn glanzend zwart, zijn snavel fel oranje. Het lijkt alsof hij teveel gedachten heeft voor zijn kleine brein. Hij kijkt alsmaar schichtig om zich heen. Kan hij zich niet gewoon ergens op concentreren? Waar zou hij aan denken?

'Boe!' roep ik terwijl ik naar hem grijp met mijn rechterhand. Stomme vogel.

'Boe, boe, boe!' schreeuw ik hem na. Een paar seconden later is hij nog maar een vlekje tegen het blauw, en dan kan ik hem niet meer zien.

Mijn benen bungelen zonder het raam onder me te raken. Ooit, een dag of wat geleden, zat ik ook op deze plek. Ik kan aan mijn rug, achterwerk en handen voelen dat dit precies dezelfde plek is. Dat soort dingen weet ik. Toen miezerde het. Dat was het. Het miezerde, en daarom bleef ik hier lang zitten. Maar nu is het droog. Ik sta op en draai me om. Ik wacht tot de wind gaat liggen, en dan neem ik een sprongetje en trek ik me op aan de dakgoot. Ik klauter omhoog en tuur over het dak heen.

Tiii, tuuu, tiii, tuuu. Net een vogel. Ik ga plat liggen zodat ik over de rand naar beneden kan turen en de verdiepingen kan tellen. Maar ik kan ze niet allemaal zien. Ik kan er slechts een paar zien. Metaal, beton, geen glas. Ik zwaai naar de zwaailichten, maar ze zwaaien niet terug. Ze kunnen me niet zien, denk ik.

Mijn voeten komen zachtjes neer op het dak. Ik kijk om, om naar vanwaar ik sprong. De afstand doet me groter aan dan zo-even. Het gebouw is hoger geworden, maar de blauwe lucht is nog steeds zo fel als net. De lucht, die verandert niet zo snel. Alleen de wolken laten me zien dat ze bewogen zijn. Ooit, een dag of wat geleden, keek een wolkengezicht me aan. En even later een leeuw met een slurf. En toen enkel een wolk.

Geklop. Een vinger op een raam. Ik draai me langzaam om en gluur naar binnen. Ik moet een beetje bukken, omdat het raam waar ik voor sta niet zo groot is. Of omdat ikzelf heel erg gegroeid ben. Ik weet het niet, want dit is een nieuw gebouw. Hier ben ik nooit geweest.

Ik zwaai. Een zwaai, een paar keer geklop van de andere kant, een zwaai, nog meer geklop. Ik wil winnen, en zwaai nog meer en nog harder. De dikke man met het brede voorhoofd wil niet verliezen. Ook hij klopt harder met de achterkant van zijn vuist tegen de ruit. Zou er al het begin van een barst in zitten? Hij wordt rood. Niet de ruit, maar het voorhoofd van de man. Ik hoor gefladder naast me en geef het op. Een duif, denk ik.

'Jij wint,' zeg ik heel langzaam en duidelijk articulerend.

De man stopt met kloppen en kijkt me van achter zijn raam aan. En dan kijkt hij langs me heen, naar de toppen van de bomen. Zijn gezicht verandert, zijn voorhoofd en zijn wangen worden minder rood. Hij zegt iets, maar de ruit is veel te dik.

‘Ik zei het toch,’ articuleer ik duidelijk, ‘duidelijk articuleren!’

Het dikkertje loopt even weg en komt dan weer terug, telefoon in de hand.

Ik kijk hem aan. Hoe groter de mensen, hoe minder slim, vaak.

‘Ik heb toch geen telefoon!’ zeg ik met grootse gebaren, waardoor ik bijna mijn evenwicht verlies.

De man schrikt, en ik grijp me snel weer vast aan de uitstekende stenen. Geen bakstenen. Stukken beton, denk ik. Minder houvast. Maar het waait ook nauwelijks meer. Met mijn hand maak ik een telefoon die ik tegen mijn oor hou. Ik praat erin.

De man vraagt vast hoe warm het is, zo in de zon, aan de andere kant van het raam. Ik leg hem over de telefoon uit dat het best wel warm is, en dat ik eigenlijk weer een schaduwplekje moet gaan opzoeken. Ik zeg dat ik op ga hangen, hij zegt oké. Ik zeg dat ik nu echt moet gaan, hij zegt oké. Ik zeg tot ziens, hij zwijgt. Ik zeg tot horens, hij zegt oké. Ik zeg doe, hij zegt oké. En dan hang ik op. Ik kijk even opzij, en de man is verdwenen.

Een stukje verderop is er schaduw. Och, wat lekker fris. Ooit, een dag of wat geleden, had ik ook een heerlijk stukje schaduw gevonden. Maar deze is beter, denk ik. Het is zowel de schaduw van de boom, als de schaduw van de bovenkant van het gebouw. Dubbel zo fris.

Ik doe mijn ogen dicht en probeer de schaduw te ruiken. Blaadjes, uitlaatlucht. Chili con carne? Iets met

chocola? Maar geen schaduw. Ik concludeer dat sommige dingen geurloos zijn.

Tip, tap, top, tik ik met mijn vingers op de muur. Ik volg hem. Mijn vingers mogen niet de ramen aanraken, en ook niet niet de kozijnen. Of de rubberige stukjes die tussen de bakstenen zitten. Ik doe mijn ogen weer open, want zonder iets te zien is het eigenlijk een beetje te lastig. Mijn hand springt heel langzaam voorbij een ruit, en landt dan op een baksteen. Hij stapt voorzichtig over een richeltje, en mijn lichaam loopt mee. Ooit, een dag of wat geleden, deed ik hetzelfde, maar toen was het gebouw van beton gemaakt, en waren er nauwelijks ramen. Dit is een stuk leuker. Totdat ik voel dat mijn lichaam rilt.

Ik ga een verdieping omlaag. Nog eentje, en nog eentje. En dan een hoek om. Hoeken zijn altijd lastig, en je weet nooit wat je aan zal treffen. Ditmaal niets bijzonders. Ik ben op de helft. Dat denk ik. Boven me torenen de woningen, onder me ook. De rand is net iets breder dan de helft van mijn rug, dus ik kan gaan liggen. Ik strek me uit, en de zon verwarmt me. De zon is altijd zo attent, zo begaan. Er springt iets op mijn borst.

'Willem!' zeg ik, terwijl ik weet dat het gewoon een eekhoortje is. Maar ook dieren mogen namen hebben. Al bevalt deze hem denk ik niet, want hij springt meteen weer weg, naar een tak die in de buurt van ons hangt.

'Ach, Willem,' verzucht ik.

Er verschijnt plotseling een musje. Ik kijk hem aan, en doe vervolgens het geluid van een kat na. Mijn vingers worden klauwen, en ik grijp naar hem.

Vogels zijn altijd veel sneller dan ik. Ik jaag ze weg, maar kan ze nooit aanraken. Zo snel zijn ze. Maar dit musje niet.

Ik raak hem per ongeluk met mijn geklauwde hand, en best wel hard. Het musje geeft een kort piepje, en valt daarna omlaag. Mijn ogen worden groot, en ik kijk naar hoe het musje naar beneden valt. Hij is zo klein, dat ik hem al gauw niet meer kan zien.

Heel lang blijf ik stil zitten. Ik voel dat ik verbrand.

'Stomme vogels!' schreeuw ik, en ik schuifel naar waar de schaduw is.

Vogels kunnen vliegen. Die hoeven niet moeilijk te doen met gebouwen, balustrades, en mensen die ze aanspreken. Vogels vliegen gewoon. Maar dit musje niet. Niet meer.

Ooit, een dag of wat geleden, werd ik aangevallen door een groep meeuwen. Ze lieten me bijna vallen. Bijna was ik naar beneden gekukeld. Dat was eng.

Vogels zijn stom. Of misschien, meeuwen zijn stom. Tenminste, die specifieke meeuwen op die specifieke dag die mij bijna lieten vallen, zijn stom.

Ik kijk omlaag. Omlaag naar waar het musje naar beneden was gevallen. Ik zou willen dat ik een meeuw was. Of een merel. Of een musje. Maar dan eentje die goed kan vliegen. Eentje die zich niet laat raken door

een mensenhand. Een mensenhand die eventjes een
klauw was geweest.

EINDE